

Handläggare
Ebba Nordborg
Telefon: 08-50836272

Till
Äldrenämnden
den 17 december 2024

Remiss - Kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65), KS 2024/1196

Förvaltningens förslag till beslut

Äldrenämnden godkänner förvaltningens tjänsteutlåtande som svar på remissen gällande kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65) och överlämnar det till kommunstyrelsen

Sammanfattning

Kommunstyrelsen har remitterat remissen Kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65) till äldrenämnden för yttrande senast 2025-01-13.

Genom flera händelser under 2000-talet (stormen Gudrun, de svåra skogsbränderna i Västmanland 2014 och i flera delar av landet 2018, flyktingströmmarna 2015 och coronapandemin) har vi sett behovet av en stark krisberedskap men inte minst haft att hantera bristande förmåga. Förvaltningen välkomnar därför utredningen om kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig som tillsammans med vissa avslutande och ännu pågående utredningar om bland annat livsmedelsförsörjning och personalförsörjning avsevärt höjer just ambitionsnivån och skapar en tydligare målbild att arbeta mot.

Privata aktörer och näringsliv har en viktig roll som leverantörer av såväl välfärdstjänster som mycket annan samhällsviktig verksamhet. Näringslivet är också en viktig resurs då de ofta snabbt kan ställa om till nya behov. Genom avtal kan kommunerna reglera att de ska fortsätta sin verksamhet men undantag finns nästan alltid. Förvaltningen skulle därmed välkomna en framtida reglering av de privata aktörernas verksamhet i fredstida kriser och ytterst i krig och då också med tydligare krav på deltagande i förberedelser som planering och övning.

Enligt utredningen ska en kommun utarbeta de planer och vidta de förberedande åtgärder som behövs för att kommunen ska kunna hjälpa skolbarn och skolungdomar samt äldre personer och personer med funktionshinder som bor i vissa särskilda boendeformer att omedelbart komma i skydd i skyddsrum eller annat skyddat utrymme vid ett väpnat angrepp. Förvaltningen ser detta som en stor praktisk utmaning och understryker också vikten av att börja planera för passande typer av skyddsrum vid nyproduktion av särskilda boenden och också planera för hur bland annat personer med hemtjänst ska kunna få hjälp att komma till ett skyddsrum.

Förvaltningen välkomnar utredningens förslag gällande de nya begreppen för att beskriva olika typer av fredstida krissituationer men ser risker med att samtliga dessa kriterier ska vara uppfyllda då de var och en för sig innebär stora påfrestningar och kan kräva samarbete mellan flera aktörer. Förvaltningen anser att endast två kriterier åt gången skulle räcka för att betrakta händelsen som en fredstida krissituation, exempelvis;

- drabbar många människor, stora delar av samhället eller hotar grundläggande värden,
- innebär en allvarlig störning eller en överhängande risk för en allvarlig störning av viktiga samhällsfunktioner.

Förvaltningen håller med utredningen i de resonemang som har förts kring en utveckling av omfattningen av risk och sårbarheter (RSA) för kommuner. Förvaltningen anser att ett krav på att genomföra RSA processen för såväl fredstida kriser som för ett scenario av höjd beredskap ökar förutsättningarna för kommuner att vara rustade för händelser som sträcker sig över en större hotskala än vad vi har förmåga för i dagsläget.

Förvaltningen instämmer i utredningens förslag om att ersättning till kommuner och regioner behöver öka när ambitionsnivån för det civila försvaret ökar men håller samtidigt med om slutsatsen i några av utredarnas särskilda yttrande att om ersättningen inte skulle öka skulle förmågeuppbyggnaden utebli eller ta längre tid.

Förvaltningen anser samtidigt att kommuner och regioner i sina budgetar måste ta höjd för att vidmakthålla investeringarna så långt det går samt avsätta nödvändig tid och resurser för att planera, träna och öva.

Förvaltningen hade önskat att utredningen hade lämnat rekommendationer gällande hur annan lagstiftning ska förhålla sig till förslagna LKRB. Av särskilt intresse för förvaltningen är specifikt Socialtjänstlag (2001:453), framöver beskrivet som socialtjänstlagen.

Utredningen belyser svårigheterna med styrning och ledning under såväl fredstida förberedande förhållanden som vid krissituationer. Förvaltningen anser att samverkan behöver ske mycket närmare och vid samma bord där aktörerna i större utsträckning blir medvetna om varandras svagheter och styrkor.

Bakgrund

Kommunstyrelsen har remitterat remissen Kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65) till äldrenämnden för yttrande senast 2025-01-13. Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, socialnämnden, utbildningsnämnden, Skärholmens stadsdelsnämnd, Södermalms stadsdelsnämnd, Stockholm Stadshus AB, förskolenämnden, Järva stadsdelsnämnd samt Norra innerstadens stadsdelsnämnd.

Ärendet

Den 30 september 2024 presenterades betänkandet av Utredningen och kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig till Förvarsdepartementet och statsrådet Carl-Oskar Bohlin.

Regeringen beslutade den 30 mars 2023 att tillkalla en särskild utredare med uppdrag att göra överväganden om kommuners och regioners grundläggande ansvar och huvudsakliga uppgifter inför och under fredstida kriser och höjd beredskap. Den särskilda utredaren som förordnades var landshövdingen Carl Fredrik Graf.

Utredningens uppdrag har sin bakgrund i det försämrade säkerhetspolitiska läget som råder i Sverige och i Sveriges närområde med anledning av det anfallskrig som Ryssland inledde mot Ukraina den 24 februari 2022. Vidare redogör utredningen för att Sverige och vår omvärld allt oftare drabbas av omfattande fredstida kriser, exempelvis till följd av klimatförändringar men även omfattande epidemier och epizootier.

Utredningen har även identifierat vissa större frågor som inte har omfattats av utredningsuppdraget. Dessa kan kort sammanfattas som:

- Privata aktörers utövande av samhällsviktiga verksamheter under fredstida krissituationer eller höjd beredskap.
- Frågor med anledning av Sveriges medlemskap i Nato och Försvarmaktens behov.
- Betydelsen av kommuners och regioners organisering av sina verksamheter inför fredstida krissituationer eller höjd beredskap.

Utredningen föreslår att Lag (2006:544) om kommuners och regioners åtgärder inför och vid extraordinära händelser i fredstid och höjd beredskap (LEH) ska ersättas med en ny lag som föreslås få namnet Lag om kommuners och regioners grundläggande beredskap inför fredstida krissituationer och höjd beredskap (LKRB).

I LKRB föreslås det finnas två begrepp för att beskriva krissituationer; fredstida krissituationer och kvalificerad fredstid krissituation

En fredstida krissituation;

- avviker från det normala,
- drabbar många människor, stora delar av samhället eller hotar grundläggande värden,
- innebär en allvarlig störning eller en överhängande risk för en allvarlig störning av viktiga samhällsfunktioner, och
- kräver samordnade och skyndsamma åtgärder från flera aktörer.

Samtliga ovanstående kriterier ska vara uppfyllda för att det ska vara fråga om en fredstida krissituation.

Med kvalificerad fredstida krissituation;

- avses en mycket omfattande och svårartad fredstida krissituation som innebär en hög risk för många människors liv och hälsa eller för mycket omfattande skador på egendom eller miljön

Ärendets beredning

Ärendet har beretts inom enheten för kommunikation, omvärld och beredskap. Samverkan med de fackliga organisationerna har skett i förvaltningsgruppen den 11 december 2024. Kommunstyrelsens pensionärsråd har tagit del av ärendet den 10 december 2024. Det för socialnämnden, äldrenämnden och överförmyndarnämnden gemensamma rådet för funktionshinderrådet har tagit del av ärendet den 5 december 2024.

Jämställdhetsanalys

Förvaltningens bedömning är tjänsteutlåtandet inte har någon påverkan på jämställdheten mellan kvinnor och män

Förvaltningens synpunkter och förslag

Om regioners och kommuners roll i totalförsvaret

Läget i omvärlden har under en längre tid försämrats. I propositionen Totalförsvaret 2021–2025 (prop. 2020/21:30) görs bedömningen att ”Sverige oundvikligen skulle bli påverkat om en

säkerhetspolitisk kris eller väpnad konflikt uppstår i Sveriges närområde” [ ] och att ett väpnat angrepp mot Sverige inte kan uteslutas. Propositionen drar därför slutsatsen att förmågan inom totalförsvaret därför behöver stärkas.

Totalförsvaret består av två delar:

- Militära försvaret.
- Civila försvaret.

Medan det militära försvarets behov tydligare styrs av Försvarmaktens behov och stöds av ett antal andra myndigheter är ledning, styrning och också finansiering av det civila försvaret betydligt mer uppdelat och fragmenterat.

Vad gäller det civila försvaret är flera myndigheter inblandade och har ett planeringsansvar men det är i regioner och kommuner som all planering och alla förberedelser ska omsättas till praktisk handling och det är först i regioner och kommuner som ges får facit i hur väl samhället lyckats planera för det oönskade. Så långt det är möjligt ska de grundläggande samhällsfunktionerna skola, vård och omsorg fungera. För att dessa funktioner ska fungera krävs fungerande infrastruktur i form av vatten, avlopp och transporter. Det förutsätter också fungerande elförsörjning, telefoni och internet, där ansvaret är mer delat mellan flera olika aktörer, såväl privata som offentliga.

För att klara det fanns tidigare ett väl utbyggt civilförsvaret. Civilförsvaret skulle möta den svåraste av utmaningar; det totala kriget. Genom civilförsvaret fanns också reservresurser för svåra naturkatastrofer eller andra händelser som kraftigt påverkade samhället. Under nära 60 års tid byggdes civilförsvaret upp och moderniserades successivt tills det genom beslut under 1990-talet mer eller mindre lades ner över en natt. Istället skulle samhället dimensioneras för att kunna hantera fredstida kriser; i praktiken begränsade såväl till geografisk omfattning som till storlek på händelse. Systemet byggde på att det alltid fanns hjälp att få från en annan fungerande del av samhället.

Genom flera händelser under 2000-talet (stormen Gudrun, de svåra skogsbränderna i Västmanland 2014 och i flera andra delar av landet 2018, flyktingströmmarna 2015 och coronapandemin) har vi sett behovet av en stark krisberedskap men inte minst haft att hantera bristande förmåga. Skogsbränderna avslöjade oförmåga till sammanhållen ledning och styrning över kommun- och länsgränser, coronapandemin svagheter i att inte ha några reserver i tron att leveranser alltid kommer fram. Oförmågan har åtminstone delvis varit kopplad till att samhället haft en förhållandevis låg

ambitionsnivå för krishantering. Med låg ambitionsnivå följer mer eller mindre per automatik brister i planering, resurstillsättning, införskaffande och vidmakthållande av reservresurser och lager, ledning och inte minst träning och övning.

Förvaltningen välkomnar därför utredningen om kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig som tillsammans med vissa avslutande och ännu pågående utredningar om bland annat livsmedelsförsörjning och personalförsörjning avsevärt höjer just ambitionsnivån och skapar en tydligare målbild att arbeta mot.

Privata aktörer

Privata aktörer och näringsliv har en viktig roll som leverantörer av såväl välfärdstjänster som mycket annan samhällsviktig verksamhet. Näringslivet är också en viktig resurs då de ofta snabbt kan ställa om till nya behov. Detta blev tydligt under coronapandemin då något av det första som kommuner och regioner fick ökad tillgång till var handsprit, genom att tillverkare av andra kemiska produkter kunde ställa om och leverera efterfrågade mängder. Andra ställde om och skapade tillverkningslinjer för skyddsmaterial. Näringslivet ska ses som en resurs vilket också finns mer eller mindre lagstadgat då exempelvis lastbilar och grävmaskiner redan i fredstid kan rekvireras på stående fot av en räddningsledare för att användas i röjningsarbete eller annat.

Svårare är då förhållandet mellan de privata aktörer som idag bedriver vård och omsorg och det offentliga. Genom avtal kan kommunerna reglera att de ska fortsätta sin verksamhet men undantag finns nästan alltid och samverkansförmågan behöver också stärkas genom olika former av övningar.

Utredningen har inte lämnat några rekommendationer till privata aktörer då det har legat utanför utredningens uppdrag. I utredningen har det emellertid konstaterats att man eventuellt behöver se över om det finns behov av att i författning reglera vad som bör gälla i ansvarshänseende för privata aktörer i fråga om de nu aktuella verksamheterna under fredstida krissituationer eller höjd beredskap.

Vidare belyser utredningen att det saknas förutsättningar att avgöra vilken planering och vilka förberedande åtgärder som behöver genomföras i samhället för upprätthållandet av samhällsviktiga verksamheter som nu är i fråga under fredstida krissituationer eller höjd beredskap för privata utförare. Detta är något som förvaltningen instämmer i och skulle därmed välkomna en framtida reglering av de privata aktörernas verksamhet i fredstida kriser och

ytterst i krig och då också med tydligare krav på deltagande i förberedelser som planering och övning.

Äldre personer ska kunna komma i skydd i skyddsrum

Från bland annat erfarenheterna från Ukraina vet vi att äldre och barn med funktionsnedsättning är de mest utsatta vid krig. Något av det mest grundläggande i befolkningsskyddet, att kunna hitta och ta sig till ett skyddsrum kan vara en anledning till detta. Att vid ett luftangrepp där förvarningen sannolikt är kort, kräver snabba beslut, sinnesnärvaro och möjlighet att röra sig snabbt och utan hjälpmedel blir skyddsrummet ouppnåeligt.

I utredningen står det bland annat; ”En kommun ska utarbeta de planer och vidta de förberedande åtgärder som behövs för att kommunen, regionen, staten och privata aktörer som berörda verksamhetsutövare ska kunna hjälpa skolbarn och skolungdomar samt äldre personer och personer med funktionsnedsättning som bor i vissa särskilda boendeformer att omedelbart komma i skydd i skyddsrum eller annat skyddat utrymme vid ett väpnat angrepp.”

Detta är en fullt rimlig ambitionshöjning men kommer att kräva stora personella insatser med hög beredskap så som utrymmen och utrymningsvägar är utformade idag. Att utrymma att vård- och omsorgsboende är svårt också om man har tid på sig. Ingenting är omöjligt och med tiden kommer vi att hitta lösningar men vid ett första påseende är detta en av de största praktiska utmaningarna som aktörerna har att hantera.

Samtidigt är det viktigt att redan nu börja planera för andra typer av skyddsrum i de fall Stockholms stad bygger nya särskilda boenden så att vi inte fortsätter att bygga in svårigheter. Det finns exempel på skyddsrum som är anpassade för personer med funktionsnedsättning men den kunskapen behöver öka hos projektörer och byggherrar. Det kommer sannolikt också att medföra en större kostnad än vid byggnation av sedvanliga skyddsrum.

Förvaltningen anser också att utredningen trots ambitionshöjningen utesluter stora grupper som sannolikt har svårt att själva ta sig till ordinarie skyddsrum. Många, dock inte alla, personer som har hemtjänst, kan behöva stöd för att snabbt ta sig till ett skyddsrum. Här behövs sannolikt en rejäl utökning med personella resurser tillsammans med andra åtgärder.

Definitionen av krissituationer

Förvaltningen välkomnar utredningens förslag gällande de nya begreppen för att beskriva olika typer av framtida krissituationer,

och att det finns en nivåskillnad på de två olika begreppen som föreslås. Enligt utredningen ska samtliga kriterier vara uppfyllda för att definieras som en fredstida krissituation, det vill säga:

- drabbar många människor, stora delar av samhället eller hotar grundläggande värden,
- innebär en allvarlig störning eller en överhängande risk för en allvarlig störning av viktiga samhällsfunktioner,
- kräver samordnade och skyndsamma åtgärder från flera aktörer.

Förvaltningen ser risker med att samtliga av dessa kriterier ska vara uppfyllda då de var och en för sig innebär stora påfrestningar och kan kräva samarbete mellan flera aktörer. En uppenbar risk är passivitet då man ägnar sig mer åt analys av kriterier än situationen i sig och därmed väntar in att fler ska vara uppfyllda innan adekvata åtgärder påbörjas. Sådant har vi sett exempel på i närtid, bland annat vid snöovädret i Skåne 2024 då både statliga och kommunala myndigheter tvekade och krisen växte för varje minut. Kriterierna bör istället utgöra en bedömning för att vidta förebyggande åtgärder, exempelvis vid en vädervarning, för att på så sätt bidra till att hindra att kriser uppkommer och om oönskade händelser ändå inträffar, ha kortare startsträckor för samverkan. Sannolikt skulle det också passa den förvaltningsmodell som Sverige har för att hantera en kris då vi egentligen inte har en överordnad myndighet (utom i vissa fall). Istället är det ett delat ansvar att signalera omfattande behov av samverkan och i förlängningen behov av stöd och hjälp för att hantera en situation. En kommun ska inte vara underordnad en myndighet utan ska vara jämbördig i att påkalla behov.

Förvaltningen anser att endast två kriterier åt gången skulle räcka för att betrakta händelsen som en fredstida krissituation, exempelvis;

- drabbar många människor, stora delar av samhället eller hotar grundläggande värden,
- innebär en allvarlig störning eller en överhängande risk för en allvarlig störning av viktiga samhällsfunktioner.

Risk och sårbarhetsanalys

Förvaltningen delar utredningens resonemang om en utveckling av omfattningen av risk och sårbarheter (RSA) för kommuner. Förvaltningen anser att ett krav på att genomföra RSA processen för såväl fredstida kriser som för ett scenario av höjd beredskap ökar förutsättningarna för kommuner att vara rustade för händelser som sträcker sig över en större hotskala än vad vi har förmåga för i dagsläget.

Förvaltningen anser vidare att man bör ha mål som RSA-arbetet kan rikta in sig mot. Detta motsäger inte att man bör genomföra en RSA överhuvudtaget, utan kan ge kommuner ett riktvärde att gradera sina risker och sårbarheter mot. Exempelvis har Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, MSB, rekommenderat alla hushåll att ha förnödenheter hemma för att klara sig själva i två veckor. Detta ger hushållen en tydlig målsättning att arbeta emot och de kan själva ”gradera sig” gällande om man kan uppnå detta eller inte. Liknande tydliga målsättningar skulle vara fördelaktigt för kommunen att kunna förhålla sig till.

Utredningen lyfter även en studie som har genomförts av Totalförsvarets forskningsinstitut (FOI) där de har sett över om systemet med risk och sårbarhetsanalyser har haft avsedd effekt på uppbyggnaden av beredskapen mot samhällsstörningar, och har utifrån detta angett vilka förändringar som bör göras för att öka nyttan med RSA-systemet. En av FOI:s övergripande slutsatser i rapporten är att mer fokus bör läggas på arbete med åtgärder på bekostnad av arbete med analys av risker och sårbarheter.

Förvaltningen håller med om att kommuner behöver bli bättre på att genomföra åtgärder. Dessa åtgärder måste baseras på en grundlig analys av risker och sårbarheter, och fokuset på den grundliga analysen får inte förbises. Förvaltningen ser att man kan riskera att inte ha en konsekvensneutralitet i RSA-arbetet om man lägger för stor vikt vid enbart åtgärderna, det vill säga att man riktar åtgärder åt det som man tror sig klara av och missar sådant som är viktigt men kan vara svårare att hantera. Genom att göra en grundlig analys blir det lättare att motivera varför man behöver ägna uppmärksamhet åt tids- och resurstunga åtgärder som annars kan komma att prioriteras bort, just för att de är tids- och resurstunga. De största utmaningarna riskeras att prioriteras ned i åtgärdslistan om det inte kan motiveras varför just de ska genomföras.

Ekonomisk ersättning

Förvaltningen instämmer i utredningens förslag om att ersättningen till kommuner och regioner behöver öka när ambitionsnivån för det civila försvaret ökar.

Vidare instämmer förvaltningen i det särskilda yttrandet som lämnats av flera av utredningens experter. Förvaltningen instämmer i att det kommer att behövas en större ersättning än vad utredningen har föreslagit och att den ekonomiska konsekvensanalysen inte fullt ut omfattar vad som behövs för att bygga en heltäckande systemförmåga i kommuner och regioner. Förvaltningen håller med

om slutsatsen att om ersättningen inte skulle öka skulle förmågeuppbyggnaden utebli eller ta längre tid. Detta ser förvaltningen särskilt i relation till de större investeringar som på sikt måste genomföras för exempelvis inköp och installation av reservkraft i desärskilda boendena, samt inköp och lagerhållning av livsmedel och annan nödvändig utrustning samt på sikt återinvesteringar för att hålla material och utrustning i skick.

Förvaltningen anser att kommuner och regioner i sina budgetar måste ta höjd för att vidmakthålla investeringarna så långt det går samt avsätta nödvändig tid och resurser för att planera, träna och öva. Vi kan ha aldrig så fina planer om vi inte vet hur vi ska omsätta dem i praktiken. Övning är också ett sätt att pröva planeringen och utveckla krisberedskapen successivt.

Lag om kommuners och regioners grundläggande beredskap inför fredstida krissituationer och höjd beredskap i förhållande till annan lagstiftning

Förvaltningen hade önskat att utredningen hade lämnat rekommendationer gällande hur annan lagstiftning ska förhålla sig till förslagna LKRB. Av särskilt intresse för förvaltningen är specifikt Socialtjänstlag (2001:453), framöver beskrivet som socialtjänstlagen.

I utredningen ges exempel på överlapp med nuvarande Lag om kommuners och regioners åtgärder inför och vid extraordinära händelser i fredstid och höjd beredskap (LEH) och socialtjänstlagen. Ett utdrag från utredningen kan särskilt exemplifiera hur dessa två lagstiftningar inte alltid fungerar väl i en fredstida krissituation;

”De omfattande arbetsuppgifter som mottagandet av ensamkommande barn innebar medförde i ett antal avseenden att kommunerna tvingades prioritera och att det i flera fall ledde till att de exempelvis inte fullt ut kunde följa socialtjänstlagen och andra bestämmelser.

Eftersom många av personerna på flykt var barn ställde detta krav på kommunerna att snabbt även ordna fram plats i skola. Detta angavs som en stor utmaning av många kommuner. Det var utmanande att ordna med ytterligare lokaler och att rekrytera kompetent personal...”

Socialtjänstlagen ger inte utrymme för prioriteringar eller avsteg vare sig en fredstida krissituation eller vid höjd beredskap. Inom Stockholms stads beredskapssektor hälsa, vård och omsorg är just nu prioriteringsfrågan en av de hittills definierade största utmaningarna. För att såväl sektorn som förvaltningen ska kunna

identifiera en ambitionsnivå samt kunna upprätta målsättningar behövs ett klargörande gällande vilken typ av service och vilka typer av insatser som skall bedrivas vid högsta beredskap. I dagsläget omfattar det samtliga insatstyper i socialtjänstlagen, något som sektorn och förvaltningen redan nu har identifierat kommer vara en stor utmaning. Exemplet flyktingmottagandet 2015 belyser att prioriteringar kommer att behöva göras, och förvaltningen ser gärna att hjälp i form av lagstöd för att kunna fatta beslut om prioriteringsordning.

Samverkan mellan regioner, kommuner och statliga myndigheter

Utredningen belyser svårigheterna med styrning och ledning under såväl fredstida förberedande förhållanden som vid krissituationer.

Förvaltningen anser att indelningen med statliga sektorer som en utgångspunkt för planering och en möjlig samtalspartner är bra. Bland annat Socialstyrelsen har byggt upp en ökad kapacitet för att hantera de många planeringsuppdragen för just sektor hälsa, vård och omsorg på statlig nivå. Utredningen lutar sig relativt mycket på länsstyrelserna som en samordnande funktion mellan staten, regionerna och kommunerna. Till del är detta helt naturligt då länsstyrelserna har ett långtgående samordnande uppdrag och redan idag kan ta över ledningen vid större kriser. Samtidigt skapar det avstånd och så som myndigheter, regioner och kommuner nu arbetar med planeringen är det fortsatt i form av öar. Samverkan behöver ske mycket närmare och vid samma bord där aktörerna i större utsträckning blir medvetna om varandras svagheter och styrkor. Risken är fortsatt stor att aktörerna planerar utifrån förutsättningar som de tror existerar, inte som de vet existerar (jämför med coronapandemin och skyddsutrustningen där alla aktörer till en början pekade på varandra).

Till viss del finns sådana fora idag, bland annat genom Samverkan Stockholmsregionen men där ingår endast de aktörer som definitivt kommer att verka tillsammans. Socialstyrelsen, Läkemiddelsverket med flera står utanför. Stockholms stad har genom äldreförvaltningen och socialförvaltningen viss kontakt med Socialstyrelsen men det sker i första hand på Socialstyrelsens initiativ och i begränsade frågeområden. Förvaltningen anser att med tydligare mål för det civila försvaret underlättas en sådan samverkan. Då blir så att säga spelreglerna tydligare och det blir lättare att se var svagheter i hela konstruktionen finns. När svagheter är identifierade kan de åtgärdas.

Äldreförvaltningen föreslår att äldrenämnden godkänner förvaltningens tjänsteutlåtande som svar

på remissen gällande kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65) och överlämnar det till kommunstyrelsen

Patric Rylander
Förvaltningschef
Äldreförvaltningen

Carl Smitterberg
Enhetschef
Äldreförvaltningen

Bilagor

1. Remiss - Kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65)
2. Följebrev Kommuners och regioners grundläggande beredskap inför kris och krig (SOU 2024:65), KS 2024/1196

Attesterat av

Detta dokument har godkänts digitalt av följande personer:

Namn	Datum
Patric Rylander, Förvaltningschef	2024-11-21
Carl Smitterberg, Enhetschef	2024-11-21